Віра в світле майбутнє України (За віршем Т. Шевченка «Заповіт»). Твір 7 клас

"Заповіт" Великого Кобзаря – це один з найпоетичніших маніфестів гуманізму в українській і світовій літературі. "Заповіт" можна вважати програмним твором Тараса Григоровича Шевченка.
Цей вірш – неповторний поетичний заповіт, у небагатьох рядках якого Кобзар звертається до сучасників та прийдешніх поколінь. Шевченко мріє про те, щоб рідний народ згадував його "незлим, тихим словом". Поет сподівається, що з плином часу його ім'я й творчість не забудуться. Розмірковуючи про долю Батьківщини, Шевченко ніби забуває особистий мотив смерті, який ми бачимо у перших рядках "Заповіту". Смерть більше не лякає поета. Рідна земля підтримає його навіть там, де немає світла й темряви:
Щоб лани широкополі
І Дніпро, і кручі
Було видно...
Кобзар мріє про ті часи, коли води Дніпра понесуть у "синє море кров ворожу". Тоді поет згоден покинути землю й полинути до Бога.
Степова могила – це нерукотворний пам'ятник. Таким самим пам'ятником є творчий доробок Кобзаря. Але в ''Заповіті" поет взагалі не дає оцінки своїй творчості, своїй особистості. Він цілком захоплений долею України – сучасної, майбутньої, вічної. Найважливіше побажання нащадкам – це порвати кайдани, які одвіку стримували розвиток нації. В останніх строфах звучить прямий заклик до збройного повстання, через яке українці нарешті виборють собі жадану волю:
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
Ще раз ми можемо впевнитися, що всі тривоги й думки Тараса Григоровича Шевченка пов'язані з долею рідного народу. Сподіваюся, нині Кобзар бачить наш вільний незалежний народ, адже саме це було головною метою його великого життя.